

Örömközösségünk a Jézusban: Jézus rád talált!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Lukács szerinti evangélium 15. fejezetének az elsőtől a 10. verséig a következőképpen: „A vámszedők és a bűnösök mindnyájan Jézushoz igyekeztek, hogy hallgassák őt. – A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük. – Ő ezt a példázatot mondta nekik: Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. Mondom nektek, hogy ugyanígy egyetlen megtérő bűnös miatt nagyobb öröm lesz a mennyben, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szüksége megtérésre. – Vagy ha egy asszonynak tíz drahmája van, és elveszít egy drahmát, vajon nem gyújt-e lámpást, nem söpri-e ki a házát, és nem keresi-e gondosan, míg meg nem találja? Ha pedig megtalálta, összehívja barátnőit és szomszédasszonyait, és így szól: Örüljetek velem, mert megtaláltam a drahmát, amelyet elvesztettem. Mondom nektek, így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösnek.”

Urunk, életünk a porhoz tapad. Eleveníts meg minket a te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim! **A bevezető zsoltárban a saját kiáltásunkat hallottuk: „Könyörülj rajtam, Uram; ments meg engem: mert benned reménykedem.**” Ez kiáltás a válasz arra, hogy Isten hív minket, bűnösöket. Hallottuk azt is, hogy Ezékiel próféta az oltár előtt felolvasott igében megtérésre szólított fel minket. – „*De hát itt ülök, ebben a gyülekezetben már sok-sok éve... Én már rég megtértem. Nekem már nincs szükségem megtérésre.*” Lehet, hogy mi valóban ahhoz a kilencvenkilenc igazhoz tartozunk, akiknek már „nincs szüksége” megtérésre, de éppen ekkor kell elkezdenünk úgy igazán vigyázni: mert ilyenkor lehet a bukás már nagyon közel... Az elbizakodottság óvatlanná tesz, az óvatlanság pedig kiszolgáltatottá. De nem Jézusnak... hanem a mindent összezavaró diabolosnak, azaz: az ördögnek...

Emlékezzünk Luther 95 tételének az első pontjára: „Amikor Urunk és Mesterünk, Jézus Krisztus azt mondta: 'Térjete meg!' – azt akarta, hogy **a hívek egész élete bűnbánatra térés legyen.**” A Lukács szerinti evangéliumnak a mai igénkben idézett fejezetét (*amelynek a tékozló fiú története a harmadik, záró része*) a Biblia aranylapjának szokták mondani. **A kegyelem három gyönyörű példázata ez. Az első példázat az elveszett juh példázata.** Ahogyan az előbb énekeltük (EÉ 422): mi vagyunk ez az eltévedt juh. Jézus az, aki kimentett minket a kereszten, és kiment minden nap újra és újra ebből az elveszettségéből. (*És itt ne tételezzük fel azt Jézusról – aki földi élete alatt is 100%-ig isten volt a mellett, hogy 100%-ig ember lett –, hogy nem képes vigyázni arra a 99 juhra, akiket az elveszett kedvéért úgymond „otthagytott”.*) Jézus visszavisz minket, elveszetteket a nyájba, a gyülekezetbe. Mert nyájon kívül nincs igazi élet. A Krisztus nyájában viszont soha nem maradsz egyedül.

A második példázat az elveszett drachma példázata. Már az elveszett juh is tehetetlen volt, hiszen beeshetett egy mélyedésbe, és meg is sérülhetett. Az elveszett drachma viszont végképp tehetetlen. Sem kiáltani, sem integetni – nem tud. A tékozló fiú nyilván nagy kincse volt az édesapjának. Még a juhról is el tudjuk ezt képzelni. *(Bár a mai világ már hajlamos lenne „veszteségnek” leírni a 99 mellett ezt az egyet... Pedig nem az. Urunk arra tanít minket, hogy senki nem lehet leírható veszteség.)* De végképp nem értjük azt, hogyha az asszonynak volt még 9 drachmája, akkor miért kezdte el ilyen lázasan keresni azt az egyet. Sok szép magyarázatot olvastam erre. Az egyik szerint a tíz a teljesség *(az Istennel való közösség)* szent száma, ami ha csak eggyel is kevesebb, akkor a maradék már nem ér semmit, és elveszhet ugyanúgy, mint az első. A másik magyarázat szerint az asszony menyasszony volt. A tíz drachma a jegyajándéka volt, amelyet fejdísz gyanánt viselt. Az elvesztett drachma olyan volt tehát, mint az elvesztett jegygyűrű. De nem a magyarázat a lényeg, hanem a keresés alapossága. A mi Urunk tívé tesz értünk mindent. És ami még fontosabb: a megtalálás öröme. Amely Jézus öröme, Isten öröme és az egész mennyei sereg öröme.

Mi ezeknek a példázatoknak a közös üzenete a számunkra? Az első fontos üzenet: Isten nem személyválogató. Istennek még a neve is az irgalmasságáról szól: „Az Úr irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy!” (2Móz 34,6). Vagy ahogyan az oltár előtt felolvasott igében hallhattuk: „Nem kívánom én a bűnös ember halálát – *így szól az én Uram, az Úr* – hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen” (Ez 18,23). A Timóteushoz írt első levélben pedig ezt olvashatjuk: „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság ismeretére” (1Tim2-4). És itt az üzenet mindkét fele fontos. Az is, hogy Isten minden ember üdvözülését akarja *(ezért küldte el Fiát, Jézust, és ezért volt a keresztes)*, de az is, hogy ehhez el kell jutnunk az igazság ismeretére. A mai igénk még a végképp tehetetlen drachma megtalálása után is a megtérő bűnösök feletti örömről beszél. Az igazságot már megismert bűnösök feletti örömről. Egy drachma vagy egy juh nem tud megtérni. De mi igen! Hogyan térhetünk meg? Isten igéjének és a testet öltött igének, a Krisztusnak a megismerésével, azaz: a befogadásával – most az igehirdetés alatt és majd az úrvacsorában is. Mert Isten igéje nem tér vissza Istenhez üresen, hanem elvégzi, amit Isten akar, és eléri célját, amiért Isten küldte (Ézs 55,11).

Kedves Testvérem! Ha tehát bármikor úgy érzed magad, mint József Attila a halála előtt fél évvel, amikor ezt írta: „*Soha, soha senki nem mondta, hogy te jó vagy ... pedig mint a kutya hinnél abban, aki bízna benned*”, akkor **érezd meg azt, hogy lehetsz te akármilyen bajban, lehetsz te akármilyen mélyen, a mi Urunk akkor is tívé tesz érted mindent, hogy megtaláljon téged.** Mindig lesz, aki keres téged. És mindig lesz, aki meg is talál.

Itt jön a mai két példázat második fontos üzenete. Kétféle ember van: a vámosok és a bűnösök, akik Jézushoz igyekeznek – valamint a farizeusok és írástudók, akik zúgolódnak. Kedves Testvérem! Te melyik vagy? A Jézushoz igyekező, vagy a zúgolódó? Támad-e öröm benned akkor, ha valakit megtérni látsz, vagy felhánytorgatod neki a múltját? Nem lehet presbiter – hiszen harmincöt éve párttag volt... hiszen hét éve elvonón volt... hiszen elvált... Vagy esetleg így kiáltasz: „*Nekem nem kell az üdvösség, ha a Matildnak is jut!*” Vagy te vagy az idősebb testvér, aki nem tud együtt örülni a tékozló fiú apjával? Vagy te vagy a korai szőlőmunkások egyike, aki lázadozik amiatt, hogy a gazda ugyanazt az egy drahmát adja annak is, aki csak este kezdett munkába, mint neked? (Mt 20,1-16) Örök életből csak egy van. Nem kaphat senki három, vagy öt örök életet... Hát bizony... Az emlékezetükre sokan szoktak panaszkodni. Az ítélőképességére senki...

Kedves Testvéreim! Isten szeretete elgondolhatatlanul végtelen. Mindegyikünknek végtelen szeretet jut belőle, és *(mint az ötezer ember megvendéglése után a kenyérből és a halból; Lk 9,12-17)* még bőséggel marad is. Isten öröme, a mi Urunk Jézus Krisztus öröme, a Szentháromság öröme is elgondolhatatlanul végtelen. Bármelyikünkön külön-külön is. Osztozzunk ebben az örömben! Legyen öröm-közösségünk a Jézusban! „Örüljete az Úrban, ismét mondom: örüljete!” (Fil 4,4) Mert: „ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott” (Lk 15,24a). Ámen.